
Autorka bestsellerové série *Steinbachová a Wagner*
ROXANN HILL
KRVAVÉ MĚSTO
přeložila Kateřina Batistová
Některé druhy se splácejí krví.

KRVAVÉ MĚSTO

ROXANN HILL

KRVAVÉ MĚSTO

Storm & partneři

1.

přeložila
Kateřina Batistová

VENDETA

Copyright © 2018 by Roxann Hill

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Kateřina Batistová, 2026
Cover © Zhivko. P. Petrov, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8583-4

Člověk je jako měsíc,
má svou temnou stranu,
kterou nikdy nikomu neukáže.

Mark Twain

Paulovi,
který mi ukázal domy paní Scuderiové
v zadním traktu.

1

Kdesi v Německu

Otevřel dveře svého domu, odkud měl už od prahu nádherný výhled do krajiny. Široká pole, louky. Vzdálenost k nejbližšímu domu byla nejméně dobré dva kilometry.

Ve dvoře na příjezdové cestě stál nový kombík. Odemkl ho klíčem s dálkovým ovládáním. Světla jednou problikla.

„Máš s sebou tu přepravku s prázdnými láhvemi?“ zavolala zevnitř jeho žena.

„Ne,“ odvětil. „Zapomněl jsem. Rychle ji přinesu!“

„Nemusíš! Udělám to.“ Uslyšel cinkot skla. A potom: „Tammi! Pospěš si! Tatínek už čeká u auta.“

„Klídek! Vždyť už jdu!“ odpověděla jasným hláskem jeho dcerka.

Musel se usmát. Dcera ještě nechodila ani do školy, ale někdy se chovala jako dospělá. Po kom to asi má?

Došel k vozu a zády se o něj opřel. Sluneční paprsky už měly sílu. Hluboko do plic nasál čerstvý vzduch. Voněl létem, kvetoucími rostlinami a úrodnou půdou.

Do uší mu pronikal tichý bzukot včel a občasné šelestění listů, když se vítr jemně dotkl stromů – jinak nic. Žádný motor, žádné letadlo, žádní jiní lidé. Jen příroda.

Půda kolem domu mu patřila. Rostla tu šťavnatá tráva a oves – ideální pro koně, které chtěl chovat. Měl už pět oceněných klisen, černé fríské plemeno, všechny březí. A měl v úmyslu si přikoupit ještě další.

Samozřejmě potom bude muset zbudovat nový výběh a postavit ještě druhou otevřenou stáj. Už přesně věděl kde, asi dvě stě metrů dál, vzadu, kde teď zatím rostou divoké ostružiny. Ty vymýtí a pak…

Znovu cinkot skla. Tentokrát z větší blízkosti. Ve vchodu do domu se objevila Emilie, jeho žena. Za ní rozeznával Tamminu hnědou kštici.

Emilie se na něj usmívala. Měla ho ráda – kvůli němu samému, takovému, jakým byl teď. Neznala jeho minulý život a on by jí o něm nikdy nevyprávěl.

Odstavila přepravku a hledala v tašce klíče. Tady, uprostřed ničeho, vlastně nebylo ani nutné zamykat. Dělala to ze zvyku a ničemu to nevadilo.

Mávání ptačích křídel ho přimělo, aby vzhlédl: Tři, čtyři, pět hnědých ptáků se zvedlo z ostružiní a téměř kolmo vystřelilo do výše. Koroptve. Moc rád se na ně díval.

Krátký zvuk – podobný zasyčení. Zvláštním způsobem důvěrně známý.

Ptáci neomylně pokračovali v letu.

Otočil se znovu k Emilii. Něco tu nehrálo. Trošku zakolísala, v obličeji se jí objevil udivený výraz. Podívala se na své světlé tričko. Šířila se na něm tmavá skvrna.

Rudá.

Krev.

„Ne!“ vykřikl.

Emilie zkolabovala a její tělo se svezlo na stranu.

Uviděl Tammi. Objímala oběma rukama svého oblíbeného medvídka a se široce rozevřenýma očima zírala na matku.

„Do domu!“ zakřičel na svou dceru.

Tammi nereagovala. Stála tam jako přimrazená.

„Tammi!“ zařval a dal se do běhu. Musel tu malou dostat do bezpečí. Bezpodmínečně.

Skoro to zvládl až k domu. Druhé zasyčení. Neviditelná pěst ho zasáhla do ramene a skolila k zemi. Ucítil náraz, jak dopadl na zem. Těsně před ním byla bezvládná ruka jeho ženy. Za ní její obličej s mrtvýma očima. Z koutku úst jí vytékala červená stružka.

Znovu se vztyčil. Necítil bolest. Ta přijde až později. Až odezní šok.

Tammi se stále nehýbala. Její malé prstíky se zarývaly do plyšového medvídka. Byla bledá jako smrt.

„Do domu!“ zařval znovu na svou dceru a vrhl se k ní, uslyšel další syčivý zvuk.

V tom okamžiku se vedle vchodu rozlétly prázdné skleněné láhve na tisíc kousků.

Dohonil Tammi a zatlačil ji zpět do chodby.

„Sem dovnitř!“ Hrubě vstrčil dceru do koupelny a přirazil za ní dveře. „Zůstaň uvnitř!“

Otočil se a letěl do obývacího pokoje. K sejfu. Uvnitř měl pistoli – jeho jediná šance.

Pohovka a křesla, velká televize, prosklená stěna až k podlaze. Nechal ji tam vestavět při koupi domu, protože Emilie tolik milovala ten pohled do přírody.

Dostal se až ke zdi a strhl zarámovaný obraz. Objevila se černá kovová plocha s klávesnicí uprostřed.

7439 – začal horečně zadávat číselný kód.

Sejf se otevřel.

Napřáhl ruku, aby hmátl po zbrani. Něco prorazilo jedno z oken. Tentokrát ho to zasáhlo do levého ramene a odhodilo na stěnu. Jeho tělo ho přestalo poslouchat. Zpomaleně klesal k zemi.

Ležel na boku a díval se ven skrz okenní sklo. Sklo, v němž vězela okrouhlá díra, velká asi jako jednoeurová mince.

Viděl své louky, pole a keř ostružin. Vztyčil se tam nějaký muž. Vedle něj druhý. A ještě jeden. Blížili se k domu. Skoro mu to připadalo, že jdou procházkou. Neměli naspěch.

Pokusil se postavit. Pokusil se dosáhnout na svou zbraň, která byla stále ještě v sejfu. Nedokázal to.

Byli už v domě, prošli chodbou až do obýváku a utvořili nad ním půlkruh. Zastínili okno, pohled do přírody – nebo to, co z toho jednou mělo být. Nejmenší z nich měl odstřelovací pušku s tlumičem, kterou usmrtili Emilii a jeho postřelili.

Našli ho. Znal je všechny. Každého z nich.

Jeden se k němu obrátil zády. Měl krátké šedivé vlasy a zdálo se, že je zaneprázdněn kontrolou místnosti.

Trvalo dlouho, než se k němu šedovlasý muž otočil zpět. Možná se mu jen zdálo, že to trvá dlouho.

Šedovlasý muž se na něj zadíval. Tentýž obličej. Tvrdé, hluboké vrásky. Trochu zestárl, ale stále měl ten samý bodavý pohled. Pořád ten starý oheň ve špinavě zelených očích.

Muž ho chladně pozoroval, téměř bez emocí.

„Ahoj, Andreji," řekl mu. Jeho hlas zněl drsně, jako když přejedeš smirkovým papírem po kameni. Zněl tak i v minulosti. Vážně doufal, že už ho nikdy neuslyší. Doufal v tolik věcí. Jaký byl jen blázen!

„Ahoj, Grubere," odpověděl.

Pak to zaslechl. Nejprve si myslel, že si to jen namlouvá: cvaknutí zámku, nejisté ťapkání malých nožiček. Ve dveřích stála Tammi a tiskla k sobě medvídka.

„Tatínku," řekla.

Gruber se obrátil k Tammi, krátce ji pozoroval a pak řekl: „Kohopak tu máme?"

„Nech ji na pokoji," zajíkal se Andrej. Mezitím se projevila ztráta krve z obou střelných ran. Bylo mu zima a začal se třást.

Gruber se k Tammi sklonil. „Ahoj, princezno! Kolikpak ti je?"

„Čtyři, ale za dva týdny mi bude pět," odpověděla malá, zatímco se ustrašeně, ale zároveň i důvěřivě dívala na Grubera. „Co je s tatínkem?"

„Hm, co je s ním?" Gruber se opět soustředil na Andreje. „To je náhoda, že? Tvé dcerce bude brzy pět a my," pohodil hlavou směrem k oběma mužům v místnosti, „my jsme seděli šest let v kriminále. V opravdové pekelné díře." Odmlčel se a ukázal prstem na Andreje. „Kvůli tobě."

„Nech mou dceru na pokoji! Nemá s tím nic společného!"

Gruber si rozepnul zip větrovky. V podpažním pouzdře se objevila automatická pistole s dlouhou hlavní. Luger, jak ho dříve nosil i on. Některé věci se nikdy nezmění.

Gruber vyndal zbraň a namířil hlaveň na Tammi.

„Ta…," začala Tammi, vtom Gruber vystřelil.

„Neéé," křičel Andrej, zatímco se díval, jak jeho dcera umírá.

„Ale ano," zdůraznil Gruber jemně. Klekl si před Andreje a pošeptal mu do ucha: „A teď, můj milý, mi řekneš, kde je. A jak se teď jmenuje."

2

„Jmenuji se Helena Grossová."

Otočila jsem se a napsala své jméno na zelenou školní tabuli, než jsem se znovu začala věnovat skupině. Muži a ženy mezi dvaceti a šedesáti. Dobře. Dva muži a sedmnáct žen. Ale aspoň něco.

Třída, v níž jsme se nacházeli, měla nejlepší roky už za sebou – asi tak před půl stoletím. Od té doby ji vymalovali jen párkrát. Na mnoha místech se barva ve velkém odlupovala. V omítce byly díry a na stropě praskliny. Tmavé pruhy od nesprávného šoupání stolů a židlí zdobily prošlapané linoleum. Místnost byla vlastně docela zchátralá – stejně jako celá budova. Ale to bylo dětem, které se zde přes den drtily němčinu, matematiku a angličtinu, asi jedno. Děti se nezabývají vnější stránkou věcí. A pro kurs dalšího vzdělávání dospělých se místnost hodila tak jako tak.

Usmála jsem se na skupinu před sebou. „V příštích hodinách se naučíme, jak se kreslí. Tužkou, tenkou fixou nebo

tuší.“ Odmlčela jsem se. „Není to žádná věda. Může se to naučit každý, kdo se to naučit chce.“

Odpovědí mi bylo kolektivní mlčení. Účastníci mého kursu otevřeli skicáky o velikosti A3 a zahleděli se na mě s očekáváním.

„Než začneme něco kreslit na papír, musíme si nejprve dlouho a intenzivně prohlížet to, co chceme namalovat. Takže, prosím…,“ povzbudila jsem je pohybem ruky, „vezměte si ten předmět, který stojí před vámi na stole. Co vidíte?“

Přítomní váhavě vyhověli mé výzvě a poněkud skepticky pozorovali předměty, které jsem před začátkem hodiny rozestavila na místa.

Kolektivní mlčení se ještě prohloubilo.

Přistoupila jsem ke starší ženě, která seděla v první řadě napravo ode mě. „No? Co máte?“

„Vázu,“ pronesla nejistě.

Přikývla jsem. „Přesně. A tady pán?“ Podívala jsem se k jejímu sousedovi.

„Sklenici. Naprosto obyčejnou sklenici na vodu.“

První nesmělý smích v místnosti. Pomalu roztávali.

„Správně,“ odpověděla jsem, „naše okolí je plné banálních, všedních věcí, které jsme viděli už tisíckrát. Co v nich však musíme rozpoznat, je jejich skrytá základní linie.“ Vzala jsem muži sklenici z ruky, pozvedla ji nahoru a přejela ukazováčkem po dně. „Tohle je kruh. Když ho ale později nakreslíme, zobrazíme ho jako elipsu. To samé platí i pro horní okraj. Mezi tím se nachází válec,“ poklepala jsem na něj prsty, „který rozpoznáme nejprve ve dvou dimenzích jako boční linie. Takže, co máme?“

Žádná odpověď.

Obrátila jsem se k tabuli, vzala křídu, načrtla dvě elipsy nad sebou a propojila je dvěma šikmými svislými čarami. Pak jsem ustoupila stranou a soustředila se znovu na skupinu.

„Tím máme základní obrys. Teď už nemůžete nic zkazit. Musíte jen věnovat pozornost tomu, že na každý předmět dopadá světlo. A kde je světlo, je i stín. To víme."

Mírné pousmání.

„A zase platí, že stín předmětu se promítá ve stejném tvaru jako předmět sám." Znovu jsem použila křídu. „Tam, kde je stín nejtmavší, ho vyšrafujeme. To znamená, že čáry budou hustší. A tam, kde je stín světlejší, budou čáry více od sebe." Chvilku jsem pracovala a pak jsem ustoupila stranou, abych jim ukázala, jak jsem nakreslila sklenici. „Voilà, hotovo. Jednoduché."

„Páni!" řekla jedna z žen. „To vypadá nádherně! To nikdy nezvládnu."

„Nesmysl." Potřásla jsem energicky hlavou. „Musíte jen chtít. Teď se zadívejte na váš předmět, najděte základní obrys, přeneste ho na papír a cvičte šrafování."

„Když to nebude ono, můžu to vygumovat?" zeptala se další účastnice kursu. V ruce držela obrovskou gumu.

„Ne, nic se gumovat nebude. Špatné linie jsou velmi důležité. Ukazují nám totiž, kde probíhají ty správné. Nejdříve tam všechno necháme." Opřela jsem se o stůl. „Tak. Začněte. Nestyďte se." Povzbudivě jsem na ně kývla. „Příští čtvrt hodiny žádné otázky. Ten čas patří jen vám a vaší čtvrtce papíru. Jen bych rušila. Pak vás všechny postupně obejdu a podíváme se, jak jste pokročili."

Účastníci otevřeli penály, vyndali tužky, zašustil papír. Ten nebo onen se lépe usadil, pak nastalo ticho. Moji žáci měli práci.

Bylo dusno. Paprsky večerního slunce dopadaly velkými ateliérovými okny přímo do místnosti. Otevřela jsem několik horních tabulek. Pronikl k nám hluk z ulice.

Summer in the city – typický letní večer v Berlíně.

3

První dvouhodinovku nového kursu jsme zvládli. Na závěr jsem ještě zodpověděla otázky. Ohodnotila obrazy, které si účastníci přinesli z domova, a vydatně chválila. Možná ne úplně vydatně, to nebyl nikdy můj styl. Ale chválila.

Mezitím se setmělo, ale bylo pořád vedro. Z asfaltu sálalo přes den nahromaděné teplo do okolí. Zůstávalo viset mezi vysokými domy jako lepkavá kaše.

Vydala jsem se domů. Nebylo to ke mně daleko, půl hodinky. Tak jsem šla pěšky. Dělalo mi to dobře a ušetřila jsem peníze za tramvaj. Kromě toho jsem musela ještě něco vyřídit. Něco naléhavého.

Před filiálkou mé banky rozkopali povrch ulice a postavili tam stavební zábrany. Obešla jsem je, dostala se ke vchodu a otevřela si posuvné dveře pomocí platební karty, kterou jsem vylovila ze své tašky přes rameno. Vstoupila jsem do prostoru, kde se nacházel bankomat. Znovu jsem použila kartu, zadala PIN a nechala si ukázat zůstatek, v naději, že bude co ukázat.

Tři sta dvacet sedm eur a pár drobných – škola mi už poukázala můj honorář. Zvolila jsem *vybrat hotovost* a vybrala dvě stě eur. Na posledních deset dní v měsíci mi zůstane něco přes sto eur. To mi bude stačit. V pohodě. Už jsem vyšla i s daleko méně penězi.

Uložila jsem kartu a bankovky do peněženky, dala si ji zpět do tašky, tašku si hodila přes rameno a vydala se ven. Posuvné dveře se za mnou syčivě zavřely. Když jsem zvedla hlavu, uvědomila jsem si, že na mě někdo čeká. Dívali se na mě tři mladíci. Všichni do jednoho určitě horliví návštěvníci fitka a fanoušci anabolik; nafouknuté svaly, prázdné obličeje, arogantní postoj.

Sklopila jsem oči a pokusila se kolem nich proklouznout. Prostřední z nich, náhodou ten největší a nejširší, se postavil přede mě a nenechal mě projít.

Snažila jsem se mu raději vyhnout, ale tomu zabránil další z jeho kumpánů.

„Dej sem prachy, ty blbá děvko," řekl hromotluk. Ani to neznělo nepřátelsky, spíš věcně.

Vzhlédla jsem k němu. Musela jsem se podívat pořádně do výšky. Měl určitě skoro dva metry. „Ne," řekla jsem, „nemůžu." A dodala jsem, aby porozuměli důvodům mého odmítnutí: „Ty peníze bych vám i dala, ale musím zaplatit nájem. Je po splatnosti."

Byl rychlý. Uhodil mě do obličeje. Otevřenou dlaní. Ne moc drsně, ale dostatečně tvrdě, abych pochopila, že to myslí vážně a že to ještě může být *opravdu vážné*, pokud by muselo.

Klopýtla jsem o sloup obložený kamenem, který podpíral stříšku nad vchodem do budovy, a ucítila v puse krev. Paže mě bolela.

„Dej to sem, ty blbá děvko," pronesl znovu úplně v klidu. V očích mu zasvítila radost z očekávání toho, co měl právě v úmyslu udělat. „Potřetí ti to už neřeknu."

Napřímila jsem se. „Hoši," začala jsem a snažila se, abych nezněla nepřátelsky, „jděte prostě pryč. A já zapomenu, co se stalo."

Asi jim to připadalo komické. Každopádně se všichni tři hlasitě rozesmáli. Chlápek nalevo ode mě vyčaroval nůž s pevnou čepelí. Světlo pouliční lampy se blyštilo na oceli. „Myslím, že ta malá chce doopravdy rozpárat."

Pozorovala jsem nůž, měřila si ty tři týpky a rozhlížela se kolem. Nikdo nebyl nablízku. Stavební zábrany nás absolutně odstínily. Nikdo by mi nepomohl.

Zhluboka jsem se nadechla. „Ještě jednou vás prosím, odejděte. Je to pro vás prostě jen špatný večer. Máte tu nesprávnou."

Teď byl konec. Šéf toho tria mě už měl jednoznačně po krk. Výhrůžně se přiblížil. „Nesprávnou? Kolik měříš? Metr šedesát? Padesát kilo? Víc určitě nevážíš. Co chceš proti nám pořídit, trpasličí kundo?"

„Musíme ji naučit respektu!" řekl třetí, který doposud mlčel. Dost silně si šlapal na jazyk.

„Respektu a ještě něčemu dalšímu!" doplnil chlápek s nožem.

Zkusila jsem to. Opravdu. Celé roky to fungovalo. Až doteď.

Soustředila jsem se na toho hromotluka.

4

Čtvrť Prenzlauer Berg. Na chodnících bylo jako vždycky živo. Proti mně šly zamilované párečky a skupinky, které se se smíchem nahlas bavily. Stolky před bary a kavárnami byly do jednoho obsazeny. Když se někde uvolnilo místo, hned se vzápětí znovu zaplnilo.

Čtyřpatrové a pětipatrové domy s nápadně opravenými fasádami se táhly v řadách do nekonečna. Ve spoustě oken se svítilo. Kdyby někdo chtěl, mohl na úzkých balkónech rozeznat obrysy jejich obyvatel, kteří si před spaním ještě užívali teplého letního večera.

Provoz už podstatně zeslábl. Auta parkovala těsně u kraje vozovky pod vysokými stromy, jejichž bujné koruny klamně vzbuzovaly dojem přírody. Občas tu svým typickým způsobem zadrnčela tramvaj, když projížděla kolem.

Zdálo se, že prostě každý, koho jsem potkala, má dobrou náladu. Večer začínal, párty se teprve rozjížděla. Nikdo si mě nevšímal. To mi vyhovovalo. Tiskla jsem si tašku k boku a se sklopenou hlavou se proplétala množstvím lidí.

Mezi vznešeným butikem s hříšně drahými džíny a indickou restaurací se nacházely dřevěné dveře. Dvoukřídlé, impozantní. Vlastně brána. Jistě sto padesát let stará, ale výtečně zrenovovaná. Otevřela jsem ji a vstoupila.

Čidlo pohybu rozsvítilo světlo. Další průchod se čtyřmetrovým klenutým stropem, zdobeným uměleckými štuky. Podlaha, po níž jsem šla, byla vydlážděna původními žulovými kostkami. I ty byly opravené a zářily čerstvým leskem.

Vyšla jsem po několika mramorových schodech, které vedly ke schodišti. Dveře před ním byly výjimečně zbrusu nové. Skleněná konstrukce se spoustou nerezu. Šla jsem dál a dorazila k zadnímu východu.

Přede mnou se otevřel zadní dvorek. Plocha byla kdysi částečně vydlážděná. Pak to někdo přelil betonem. Když se beton opotřeboval, zaflikovali to asfaltem. I ten byl každopádně už hodně za zenitem a na mnoha místech už prorůstal plevel.

Vpravo stála malá kamenná přístavba, možná z nějaké dávno zmizelé továrny. Měla pultovou střechu s prorezlými, děravými okapy. Zamřížovaná okna byla rozbitá, zbylé sklo neprůhledné a špinavé.

Potom ten vlastní dům v zadním traktu. První z trojice v řadě. Opět pětipatrový, špinavá klasicistní fasáda, tmavý, skoro černý. Všude se odlupovala omítka a odhalovala zdivo. Z mnoha oken oprýskal veškerý lak, dřevo bylo zvětralé, stejně šedivé jako kámen kolem. A přece, když se člověk zadíval pozorně, mohl na letmý okamžik rozpoznat stín krásy, vzpomínku na to, co kdysi bývalo.

Uprostřed obytné budovy se nacházel kratší průchod vedoucí k vnitřnímu schodišti a potom dále k zadnímu dvoru

číslo dvě – podobný tunelu, trudně ponořený do šeravého světla jediné lampy.

Napravo od průchodu se v přízemí napojovala bývalá advokátní kancelář. Už delší dobu byla prázdná. Cedule s nápisem *Advokát dr. Hans Wuttke* vypadala kvůli červené izolační pásce, jako by byla přeškrtnutá.

Nalevo byl obchod. Také s přímým přístupem ze dvora jako advokátní kancelář. *Madame Scuderiová, Ezoterika a ještě víc* skvělo se napsané rukou na tabuli nade dveřmi. Všude tma – v tuhle dobu nechodili žádní zákazníci. Ani přes den jich mnoho nepřicházelo. Ale to nebyl můj problém.

Vyznala jsem se tu. S náměsíčnou jistotou jsem vstoupila do chodby mezi oběma obchodními prostory. Strop chodby a zdi byly – pokud to vůbec bylo možné – ještě omšelejší než fasáda a úplně pomalované, lépe řečeno počmárané, graffiti. Po straně jízdní kola, některá používaná, jiná odstavená už před léty a zapomenutá. Jako mnoho věcí tady vzadu.

Z dalšího dvora ke mně dolehl zvuk flexy. Ten šílenec z prvního patra zase pracoval ve své kůlně. Odněkud si sehnal veterána, na němž den co den něco montoval ve své provizorní dílně. V poslední době – stejně jako dnes – hluboko do noci… Idiot.

Na levé straně průchodu se nacházely, stejně jako u zrenovovaného domu předního traktu, schody, které vedly k domovnímu schodišti. Ale tady nebyl žádný mramor, žádný lesk, jenom jednoduché betonové bloky, ochozené od tisíců lidí, které po nich nevšímavě šlapaly.

Vedle byly dveře. Soukromý vchod do obchodu s ezoterickým zbožím. Na zvonku stálo *G. Scuderiová*. Zazvonila jsem.

Chvíli to trvalo. To se dělo vždycky. Pak mi bylo otevřeno.

Dívala se na mě vysoká, štíhlá žena. Možná vlastně nebyla až tak vysoká, asi metr sedmdesát, ale její držení těla budilo dojem výšky. Jsou lidé, kteří tohle umějí. Paní Scuderiová byla jednou z nich. Nebylo pro mě snadné odhadnout její věk. Hodně přes padesát. Nebo něco přes šedesát? Nemám tušení.

Řada lidí by ji označila za atraktivní – zcela specifickým, sobě vlastním způsobem. Mě tohle nezajímalo. Bylo mi to fuk.

Měla na sobě džíny a přes ně barevnou tuniku. Na krku se jí houpalo několik různě dlouhých řetízků. Vlnité zrzavé vlasy jí padaly až na ramena a rámovaly její bledý, téměř bílý obličej. Nebylo divu – přes den jsem ji ještě nikdy neviděla venku. O to více vynikaly její zelené oči.

„Ano?" řekla.

Přitiskla jsem si tašku k boku a levačkou neohrabaně vylovila malé kožené pouzdro. Podala jsem jí ho.

„Co s tím mám dělat?" chtěla vědět.

„Je v něm můj nájem."

„No, a?"

„Prostě si ty bankovky vyndejte."

„*Já* mám…?"

„Ano," řekla jsem.

Zamračila se a krátce si mě změřila pohledem, než sáhla po peněžence. Otevřela ji a zarazila se. „Odpočítám to."

„Není třeba. Dvě stě euro, víc stejně nemám."

Znovu ten zkoumavý pohled. Vzala si peníze, a aniž by je zkontrolovala, nacpala si je do přední kapsy u džínů. Pak mi peněženku vrátila. Nechala jsem si ji v ruce.

„Je všechno v pořádku?" zeptala se mě.

„Samozřejmě." Roztáhla jsem ústa do automatického úsměvu, přitiskla si tašku k pravému boku a otočila se.

Můj byt byl v druhém patře. Dneska mi přišlo zatěžko vystoupat ty dřevěné vrzající schody. Ještě víc opadané omítky, ještě víc rozkladu. Mé dveře, konečně. Stejně staré jako dům, ale opatřila jsem je dvěma novými bezpečnostními zámky. Odemkla jsem, vešla a zavřela za sebou.

Rozsvítila jsem.

Moje království: malinká chodbička, vlevo kuchyň, bez sporáku, ale se starou ledničkou a otlučeným emailovým dřezem s kapajícím kohoutkem. Do beden na ovoce, vyskládaných do dvou řad nad sebou, jsem si uložila tu trochu nádobí, kterou jsem měla. Na bednách stála jednoduchá mikrovlnka a rychlovarná konvice. Obojí jsem koupila na blešáku u Mauerparku.

Můj předchůdce umístil k oknu sprchový kout s elektrickým ohřívačem vody. Záchod tu nebyl. Ten se nacházel na chodbě – byl společný pro všechny na patře.

Chodba ústila do dvou do sebe přecházejících pokojů. Ten první, větší byl zařízený: postel, křeslo, malý stůl se židlí a pojízdný stojan na šaty, na němž viselo veškeré moje oblečení – moc ho nebylo. Velké stojací zrcadlo. Na dřevěné tmavohnědě nalakované podlaze nebyl žádný koberec, ale zato tu od stropu visel boxovací pytel. Solidní kousek. Osmdesát kilo. Do dveří mezi chodbou a pokojem jsem si připevnila tyč, která mi sloužila jako hrazda.

Jeden roh většího pokoje zaujímala vestavěná krbová kamna se zelenými kachlíky. V zimě jsem v nich topila uhelnými briketami, rozštípanými paletami a vším, co jsem kde našla.

Sousedící malý pokoj hostil můj *ateliér*. Malířský stojan. Mišmaš všech možných barev, štětců ve starých plechovkách, per a kusů látek. V plechovém kanystru náhražka

terpentýnu. Dřevěné rámy s napnutými plátny se opíraly o stěny – obrazy na nich byly zčásti hotové a zčásti ještě nedokončené.

Malovala jsem krajiny. Lidi ne. Ne proto, že bych to neuměla, ale proto, že jsem nechtěla.

To stojací zrcadlo jsem našla v nadměrném odpadu. Ve spodním rohu bylo prasklé, ale to mi nevadilo. Stoupla jsem si blízko k němu.

Opatrně jsem spustila tašku z ramene. Na pravé straně jsem měla v tričku velkou podlouhlou díru. Tam, kde mě zasáhl nůž.

Všechno od krve.

Obezřetně jsem vytáhla tričko nahoru, postavila se před zrcadlo ještě blíž a obhlížela zranění. Nebylo první. Měla jsem opravdu hodně jizev – viditelné i skryté. Přemýšlela jsem, jestli si tu řeznou ránu mám zašít. Nebyla nijak zvlášť nebezpečná, ale opravdu hluboká. Prostě jsem byla příliš neopatrná.

Někdo zaklepal na dveře.

Ignorovala jsem to a byla potichu.

Klepání se opakovalo. Silněji. Naléhavěji. Ať chtěl ke mně kdokoliv, hned tak rychle nezmizí.

Povzdechla jsem si, stáhla triko a šla otevřít. Dávala jsem přitom pozor, abych se tělem natočila tak, aby zranění nebylo vidět.

Před mým bytem stála paní Scuderiová.

„Copak?“ optala jsem se.

Podávala mi malou umělohmotnou krabici. „Obvazy. Napadlo mě, že to budete potřebovat.“

„Poradím si docela dobře sama,“ odvětila jsem, možná malinko příkře.

Usmála se. „To já vím. I přesto." Pozvedla krabičku o něco výš.

Váhala jsem, ale pak jsem jí lékárničku vzala z ruky.

Mlčky přikývla, obrátila se a šla směrem ke schodišti.

„Děkuji," pronesla jsem k jejím zádům, když už skoro docházela ke schodům.

Pohlédla zpět. „Není zač."

Zavřela jsem dveře a zamkla. Důkladně.

5

V noci jsem špatně spala. Ten cvok pode mnou makal flexou na svém vraku bez přerušení skoro až do jedné. Nový rekord. Když se konečně zklidnil, nedalo mi spát moje zranění. Ránu jsem si zašila, ale bolela. Možná že by pomohly prášky, ale toho se nedotknu. Stejně jsem doma ani žádné neměla.

Vstala jsem brzo, jako vždycky. Trénink kvůli čerstvé bodné ráně nepřicházel v úvahu. Udělala jsem si toast s máslem a marmeládou, vypila kávu – černou, mléko došlo.

Čas na malování.

Na stojanu na mě čekalo plátno. Uhlem jsem si načrtla obrys krajiny, který mě napadl před několika dny v berlínském parku Tiergarten. To je park za Braniborskou bránou. Měla jsem v úmyslu ho udělat jako olejomalbu. Zčásti už byl hotový, možná že dnes obraz dokončím.

Když maluji, maluji. Žádné jiné myšlenky, žádné rozptylování. Barvy nemíchám. Žlutá je žlutá. Červená je červená.

Každá věc má své místo, pevně a neochvějně. Tak pracoval van Gogh. Samozřejmě nejsem tak dobrá jako on. Ale i já chci zachytit to podstatné. Zobrazit to, co existuje a co je pro mě důležité.

Vyhledala jsem si svůj nejoblíbenější štětec, vzala paletu a zjistila, že je moc zima. Ne opravdová zima, ale docela chladno a se zkřehlými prsty se nedá pracovat precizně.

Na tenhle dům vzadu nedopadalo mnoho slunečního světla. Otevřela jsem jediné okno v místnosti, aby do ní mohl proudit teplý vzduch zvenku. Lepší.

Okno mého pokoje vedlo do druhého dvora zadního traktu. Stál tam dokonce i osamělý ořešák. Jeho listy jemně šustily ve větru. Bylo tu krásně ticho, ruch v dálce byl odstíněný budovou vpředu. Slyšela jsem cvrlikání ptáčka. Asi zabloudil, stejně jako já. Musela jsem se usmát.

Pak jsem na chvíli zavřela oči a soustředila se. Krajina v Tiergarten nabrala v mé vzpomínce zase podobu: borovice, cesta, louka se sedmikráskami. Vzadu…

Zaslechla jsem skřípot. Pronikavý. Někdo otvíral bránu do kůlny na dvoře.

Nemuselo to nic znamenat. Rozhodla jsem se, že to budu ignorovat.

Borovice, cesta, louka se sedmikráskami… a nepříjemný rachot.

Flexa zařvala. Pochopitelně! Šílenec byl také vzhůru. Bylo by to příliš krásné, než aby to byla pravda!

Odložila jsem nádobíčko, přistoupila k oknu a hluboko se vyklonila. „Hej!“ zařvala jsem.

Nic se nestalo. Šílenec brousil dál. Zdálo se, že jeho jedinou životní náplní je abnormálně hlučně trýznit ten kus plechu.

Za těchto okolností se nedalo na malování ani pomyslet. Dala jsem si ještě šálek kávy, postavila se před stojan a čekala.

Skutečně, tak za čtvrt hodinky hluk ustal.

Přistoupila jsem znovu k oknu. Týpek zrovna odcházel z kůlny, v ruce držel minerálku.

„Ahoj!“ zavolala jsem na něj. „Děkuju, že jste přestal. Musím pracovat a potřebuju klid.“

Slyšel mě. Určitě mě slyšel. Dokonce se na moment zadíval nahoru na mě. Ale jinak nereagoval. Místo toho lačně pil dlouhými doušky, zašrouboval láhev, otočil se a zmizel ve svém dřevěném baráku.

O minutu později začalo skřípění kovu nanovo. Jemný prach stoupal pomalu, ale jistě až ke mně nahoru. Páchl po spáleném laku. Měla jsem toho dost.

Postavila jsem hrneček do dřezu pod kapající kohoutek, vzala klíč, odemkla zámky, znovu je za sebou pečlivě zamkla a spěchala po schodech dolů.

Promluvím s ním. Úplně klidně, víc nic. Možná že si ve svém chorém mozku neuvědomuje, jak moc mě jeho chování ruší. Ten věčný kravál. Ten smrad. Pokud mu to vysvětlím mile, pochopí mě a okamžitě začne brát ohled.

Mezitím jsem došla dolů, dozadu na druhý dvorek. Byl stejně zchátralý jako prostor mezi dvěma prvními domy, ale zelenější a o něco slunnější. Jen uprostřed se dala ještě rozpoznat trocha asfaltu, betonu a dlaždic. Jinak bylo vše zarostlé trávou, plevelem a divokými keři. A samozřejmě tu byl ten ořešák.

Těsně vedle prastaré vyřazené vany rostly čtyři slunečnice. Kolem zrezivělého kulatého grilu s odklápěcím víkem byl seskupen ošuntělý zahradní nábytek.

Kůlna, v níž ten cvok řádil, byla sbitá z hrubých prken, která časem vyšisovala do matné stříbrné. Brána byla dořiroka otevřená. Uviděla jsem auto na špalcích, před ním se nacházel můj pan soused a oháněl se flexou. Jiskry létaly všemi směry.

„Ahoj," řekla jsem.

Zdálo se, že mě nevnímá. Zkusila jsem to znovu. Tentokrát hlasitěji, znovu však bez úspěchu.

Spontánně jsem se předklonila a vytáhla kabel flexy ze zásuvky. Hluk ustal, kotouč se ještě několikrát protočil, pak nastalo ticho.

Obrátil se ke mně. Sundal si ochranné brýle. Neurčitý věk, možná třicet pět a víc. Vysoký, svalnaté bicepsy, asi od spousty práce. Špinavé propocené tričko, modré lacláče. Vlasy tmavě blond, na ramena – rozcuchané. Krátký plnovous. Světle modré oči v ušpiněném obličeji.

„Dobrý den," řekla jsem záměrně formálně.

Neodpověděl, jen na mě hleděl.

„Bydlím nad vámi. V prvním domě v zadním traktu."

„Aha," odvětil.

„Včera jste brousil až do jedné v noci."

„Ano." Nehnul ani brvou.

„A teď začínáte znovu."

„Ano."

Povzdechla jsem si. „Podívejte, musím nahoře pracovat. A když otevřu okno, jde dovnitř ten zápach. Je tu šílený kravál. Nedokážu se soustředit."

„To je váš problém," odtušil nevzrušeně. „Ne můj."

Pokusila jsem se o zdvořilý úsměv, jak je to zvykem mezi civilizovanými lidmi. „Myslela jsem, že byste mohl brát trochu ohled."

„To bych mohl." Přikývl. „Ale neudělám to."

Schovala jsem obě ruce za záda, jelikož se mi automaticky zatnuly v pěst, a zhluboka se nadechla. Dvakrát.

„No, dobře," řekla jsem. „Když je to tak, obrátím se na paní Scuderiovou a budu si na vás stěžovat."

Upřel na mě pohled. „Udělejte to. Mnoho zdaru."

Než jsem stačila něco odpovědět, nasadil si ochranné brýle. Přistoupil ke mně, jemně, ale nekompromisně mě odstrčil stranou, sklonil se a zasunul opět zástrčku do zásuvky.

Beze spěchu se vrátil k vraku, uchopil brusku a uvedl ji do provozu. Gejzíry žhavých jisker s praskotem dopadaly na plech a na zem. Znovu se začal šířit dým a s ním i ten štiplavý zápach.

Nic se nezměnilo. Jako bych tu vůbec nebyla.

Zaryla jsem nehty do dlaní. Krátce jsem pomyslela na to, že ten problém – můj problém, jak ho ten cvok nazval – sprovodím ze světa jinak. Definitivně. Bylo by to pro mě snadné. Nic by neucítil. Každopádně téměř nic. Jediný úder na… Přiměla jsem se nedovést tu myšlenku do konce a rozevřela pěsti. Bylo to těžké. Ale podařilo se mi to.

Otočila jsem se. Jako nájemnice mám svá práva. Tak je teď budu vymáhat. U paní Scuderiové. O to se musí postarat ona.

6

Zaklepala jsem u soukromého vchodu paní Scuderiové. Připouštím, že hodně prudce. Ale lepší mlátit do dřeva než do toho šílence.

Nikdo mi neotevřel. Tak jsem to zkusila vpředu v obchodě. Otevřela jsem dveře, možná až příliš řízně. Zvonkohra houpající se na stropě se rozrušeně rozcinkala na protest.

V prodejně bylo přítmí, ale překvapivě ne chladno. Vonělo to tu po pačuli a aromatizovaném čaji. Všude kolem byly stojany plné pestrobarevných šálů, tunik, triček, sukní, šatů a ručně tkaných vlněných ponč. Regály přeplněné kristuskami, soškami Buddhy a boha Šivy, porcelánovými miskami, orientálními vonnými oleji, svíčkami a drúzami z polodrahokamů. V otevřených vyřezávaných krabičkách spočívaly meditační kuličky. Na stěnách visely čínské uzly štěstí vedle dalších zvonkoher a kyvadel. A naprosto všude byli rozmístěni sloni – malí, velcí, pestrobarevní nebo jednobarevní, z keramiky, kamene i dřeva.

Pronikala ke mně tichá indická hudba.

Na druhé straně místnosti se nacházel pult se čtyřmi stoličkami. Na pultu jsem uviděla prastarou registrační pokladnu – obrovskou, černou, s ohmatanými bílými tlačítky. Ve stojánku dýmala vonná tyčinka – odtud ta vůně pačuli.

Za pultem vedle závěsu z těžkého tmavorudého sametu, který sahal až k zemi, stál na komodě samovar. Zrovna byl v provozu. Viděla jsem šálky, dózy na čaj a malé lžičky. V úzké, vysoké vitríně ze skla byly stříbrné šperky.

Po paní Scuderiové ani stopa. Nikdo jiný tu také nebyl.

Rozhlédla jsem se. Nalevo byl otevřený průchod do druhé místnosti. Zdálo se, že tam plocha obchodu pokračuje. Vstoupila jsem. Něco jako knihovna – knihy byly až ke stropu. Na zemi ošuntělý orientální koberec, kulatý dřevěný stolek evokující zdání antiky s několika k sobě nepasujícími židlemi. Na stole jsem objevila skleněnou kouli. Otevřená mahagonová krabička obsahovala několik balíčků karet a pár řetízků s kovovými nebo křišťálovými přívěsky kónického tvaru.

V rohu místnosti stejná kachlová kamna jako u mě v bytě. Před nimi stál drobný odkládací stolek s lampou na čtení, dva ušáky a pohovka, jejichž kožené potahy už na mnoha místech popraskaly.

Ani tady nebyli žádní zákazníci a žádná paní Scuderiová.

Vrátila jsem se k prodejnímu pultu, znovu jsem se rozhlédla a zůstala nerozhodně stát. Moji pozornost vzbudil jeden obzvlášť krásný jadeitový slon. Bezmyšlenkovitě jsem pohladila zelený kámen. Byl příjemný na dotek – chladný a hladký.

„Je hezký, že?“